

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci **žalobce: Obchodní společnost SYNOT TIP, a.s.**, se sídlem Jaktáře 1475, 686 01 Uherské Hradiště, IČ: 26301091, **zastoupeného: JUDr. Jaroslavem Novákem, Ph.D., advokátem**, se sídlem Trojanova 12, 120 00 Praha 2, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2012, č. j. KrÚ 76039/2012,**

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 4. 12. 2012, č. j. KrÚ 76041/2012, a platební výměr Městského úřadu Vysoké Mýto ze dne 15. 7. 2011, č. j. 20765/2011/OFI/VB, **s e z r u š u j í** pro vady řízení a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **11.228 Kč** ve lhůtě **do 30 dnů** od právní moci rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce.

O d ů v o d n ě n í :

Výše uvedeným rozhodnutím žalovaný změnil část výroku a v ostatním potvrdil platební výměr Městského úřadu Vysoké Mýto (dále jen „městský úřad“ nebo též „správní orgán I. stupně“ či „správce poplatku“) ze dne 15.7.2011, č.j. 20766/2011/OFI/VB, jímž byl žalobci podle § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“), a Obecně závazné vyhlášky města Vysoké Mýto č.3/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále jen „OZV“), v souladu se zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), vyměřen místní poplatek za jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, a to místní poplatek za období od 1.1.2011 do 31.3.2011, přičemž výše tohoto poplatku činila po uvedené změně 188.655 Kč..

Žalobce podal č. 183/2010 Sb., o přechodu některých dalších věcí, práv a závazků České republiky na kraje a obce, občanská sdružení, působící v oblasti tělovýchovy a sportu, a o souvisejících změnách a o změně dalších zákonů, včetně zákona o místních poplatcích (dále jen „zákon č. 183/2010 Sb.“), která byla přijata protiústavním způsobem, formou nepřipustného legislativního přílepku. Tedy ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, která byla ve věci aplikována, jsou v rozporu s ústavním pořádkem a žalobce navrhuje, aby soud podal návrh na jejich zrušení k Ústavnímu soudu. Na podporu tohoto tvrzení žalobce uvedl rozsáhlou argumentaci.

2. Novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb. je nesrozumitelná. Novelou bylo obcím dáno oprávnění stanovit obecně závaznou vyhláškou místní poplatek za jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, přičemž jiným právním předpisem měl zákonodárce na mysli zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“). V zákoně o loteriích, ani jinde, však pojem „jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí“ není definován a je proto třeba ho interpretovat, přičemž jazykový výklad sám o sobě nemůže vést ke konečnému závěru. Zákon o loteriích používá příbuzný pojem „technické zařízení“, kdy z jeho jednotlivých ustanovení lze dovodit, že jiným technickým zařízením „měl zákonodárce na mysli technické zařízení, které je nějakým způsobem příbuzné výhernímu hracímu přístroji“, a tato příbuznost musí být technologického charakteru. Z ust. § 17 odst. 1 zákona o loteriích vyplývá, že výherní hrací přístroj je kompaktním a funkčně nedělitelným technickým zařízením, a tyto znaky musí vykazovat i jiné technické herní zařízení, tedy i toto zařízení musí být schopno realizovat celý sázkový proces na jednom jediném místě. Tuto podmínku ovšem není schopen splnit interaktivní videoloterní terminál. Z rozhodnutí o povolení provozu centrálního loterního systému (dále jen „CLS“) vydaného ministerstvem financí podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích vyplývá, že funkčně nedělitelným technickým zařízením je právě CLS, tedy elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem koncových interaktivních videoloterních terminálů. Koncový terminál je pouhou částí funkčně nedělitelného technického zařízení – CLS, zobrazovací jednotkou, kdy další část, a to centrální řídicí jednotka, řídí veškeré herní procesy, včetně vygenerování výhry či prohry. Vzhledem k tomu, že zákonodárce použil obecný pojem „jiné technické herní zařízení“, který nikde nevyložil, způsobil, že se zákon o místních poplatcích ve znění novely provedené zákonem č. 183/2010 Sb. stal pro adresáty nejasným a nesrozumitelným, tedy narušujícím

principy právní jistoty a předvídatelnosti. Platební výměr byl vydán na základě nesprávné interpretace daného pojmu, a je proto nezákonný, neboť správce poplatku zatížil žalobce poplatkovou povinností nad rámec připuštěný zákonem. V další části žaloby pak žalobce polemizoval s metodickým sdělením ministerstva financí ze dne 6. 8. 2010 a s metodickým doporučením téhož ministerstva ze dne 14. 4. 2011, kdy zpochybňoval argumentaci v těchto dokumentech použitou a opakovaně dospěl k již vyřčenému závěru, že interaktivní videoloterní terminál není schopen realizovat hru od počátku do konce, neboť podstatnou část hry realizuje centrální jednotka bez ohledu na tento terminál.

3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně váže výpočet výše místního poplatku na počet dní, kdy bylo jiné technické herní zařízení povoleno, ačkoliv čl. 6 OZV odvozuje vznik a zánik poplatkové povinnosti od zahájení, resp. ukončení provozu daného zařízení. Výklad žalovaného, opřený o metodické sdělení ministerstva financí, který zpoplatnění pouze povolených zařízení pokládá za správný a zákonný postup, žalobce nesdílí. Místní poplatek se vždy vztahoval k provozovanému výhernímu hracímu přístroji, který byl řádně povolen orgánem veřejné správy. Pojem „povoleno“ zajišťuje, že se místní poplatek bude vybírat jen z legálně provozovaných výherních hracích přístrojů. K tomu žalobce odkazuje na publikaci „Doporučení pro obce a města/Obecní daně (místní poplatky, daň z nemovitostí, poplatek za komunální odpad)“, kterou vydaly společně Kancelář veřejného ochránce práv, ministerstvo financí a ministerstvo vnitra. Po provedené novele se režim nezměnil, tedy totéž platí i pro jiná technická herní zařízení, která tak mohou být zpoplatněna pouze, jsou-li povolena a současně provozována. Stejný výklad jako žalobce zaujalo i město Teplice, které svou obecně závaznou vyhláškou účinnou od 15. 10. 2010 zpoplatnilo jiná technická herní zařízení dnem, v němž byla uvedena do provozu, s tím, že poplatková povinnost zaniká dnem ukončení provozu. Placení místního poplatku již ode dne povolení by znamenalo, že je „zpoplatněn samotný akt vydání rozhodnutí o povolení provozu“. Povinnost platit správní poplatek za vydání povolení však upravuje položka 21 zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Jeden úkon správního orgánu by tak byl zatížen dvojí odvodovou povinností, což je nepřipustné. I kdyby pak žalobce připustil možnost takového výkladu, který vztahuje místní poplatek již ke dni vydání povolení, existovaly by vedle sebe dva výklady, kdy podle ustálené judikatury Ústavního soudu (dále jen „ÚS“) a v poslední době též Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) má být v takovém případě použit výklad příznivější soukromému subjektu, resp. výklad co nejméně zasahující do jeho práv a svobod – zásady „v pochybnostech ve prospěch“ či „v pochybnostech mírněji“ (viz nálezy ÚS sp. zn. I. ÚS 643/06 a IV. ÚS 666/02 a rozhodnutí NSS č. j. 2 Afs 24/2005-44 a 7 Afs 54/2006-155).

4. Správní orgány se dopustily v řízení vad. Žalobce splnil svou ohlašovací povinnost dne 7. 9. 2010, následovala řada podání oznamujících změny v provozu, resp. rozsahu provozu loterií a jiných podobných her. Správce poplatku využil postupu dle § 92 daňového řádu, ovšem ÚS již v nálezu zveřejněném pod č. 130/1996 Sb. judikoval, že daňový subjekt může být vyzván k prokázání pouze těch skutečností, které tvrdil. Pokud správci vznikly pochybnosti ohledně ohlášení učiněného žalobcem, měl postupovat podle § 89 a násl. daňového řádu (postup k odstranění pochybností). Postup dle § 92 byl chybný. Aplikace pomůcek připadá v úvahu, pokud daňový subjekt neposkytuje součinnost, žalobce ovšem správci poplatku součinnost poskytoval. Až z platebního výměru žalobce zjistil, že správce poplatku se následně obrátil mimo jiné na ministerstvo financí. Tento postup odporuje zásadě spolupráce i ust. § 98 daňového řádu. Podmínka nemožnosti stanovit daň dokazováním nebyla splněna, důkazy byly žalobcem nabídnuty, z tohoto důvodu je nutné považovat seznam zařízení vyhotovený ministerstvem financí toliko za důkazní prostředek, nikoliv pomůcku.

Žalobce nesouhlasí s výpočtem částek za elektromechanické kostky SY-0019, jejichž provoz byl ukončen dne 11. 2. 2011, což žalobce prokázal v rámci podaného odvolání, a za zařízení Max Power MP 533, zahájení jehož provozu žalobce oznámil dne 3. 1. 2011, avšak za něž je mu vyměřen poplatek za celé zpoplatněné období. V rámci platebního výměru jsou pak některá koncová zařízení CLS zpoplatněna duplicitně, konkrétně jde o terminály výrobních čísel 10261,4630,16989,20288.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 22. 2. 2013 především odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, v němž se vyjádřil podrobně ke všem bodům žalobcova odvolání. Zopakoval, že postup správce poplatku nepovažuje za nezákonný. Cílem správy daní je správné zjištění a stanovení daně a zabezpečení její úhrady, k jeho naplnění může správce využít i dokazování. Dle § 92 odst. 2 daňového řádu musí správce poplatku dbát, aby rozhodné skutečnosti byly zjištěny co nejúplněji, přičemž není vázán návrhy daňového subjektu a má právo vyzvat k součinnosti i jiné správní orgány. Pokud tedy městský úřad vyzval k součinnosti ministerstvo financí či finanční úřad, nepostupoval v rozporu s daňovým řádem, ale naopak v souladu s ním naplňoval cíl správy daní. Skutečnosti zjištěné od jiných orgánů veřejné moci pak v souladu s § 93 daňového řádu jsou důkazními prostředky, nikoliv pomůckami ve smyslu § 98 téhož zákona, jak dovozuje žalobce.

Pokud se týká pojmu „jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí“, nevnímá ho žalovaný jako pojem nejasný či nesrozumitelný, ale jako pojem obecný, zahrnující veškerá technická zařízení, loterie a hry odlišné od výherních hracích přístrojů, které eventuálně vzniknou v budoucnosti. Žalovaný vycházel ze stanovisek ministerstev vnitra a financí, s nimiž se ztotožnil.

Ústavnost novely zákona o místních poplatcích provedené zákonem č. 183/2010 Sb. byla vyřešena nálezem ÚS sp. zn. Pl. ÚS 6/12.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze

dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přešůpek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací-srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, a v této souvislosti dospěl k závěru, že žalované rozhodnutí trpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí), a to z následujících důvodů:

Žalobce ohlásil s výhradou v září 2010 technické zařízení, ohlášení pak k výzvě správce poplatku doplnil. Platebním výměrem byl správcem poplatku vyměřen místní poplatek za období od 1.1.2011 do 31.3. 2011 za terminály v něm uvedené, když v odůvodnění jsou uvedena výrobní čísla jednotlivých terminálů, čísla jednací rozhodnutí o jejich povolení ministerstvem financí a výše místního poplatku u každého z nich. Z odůvodnění však nelze vůbec rozpoznat, proč správce poplatku zpoplatnil právě tyto terminály. Správce konkrétně uvedl následující: „*Jelikož společnost SYNOT TIP, a.s., v roce 2010 podle čl. 5 Obecně závazné vyhlášky města Vysokého Mýta č. 3/2010 o místních poplatcích nesplnila svoji poplatkovou povinnost, postupujeme proto v souladu s § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, a podle ustanovení čl. 8*

Obecně závazné vyhlášky města Vysokého Mýta č. 3/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Společnost SYNOT TIP, a.s., dne 9. 9. 2010 ohlásila počet technických zařízení povolených Ministerstvem financí, umístěných na území Vysokého Mýta, které bylo na výzvu čj. 15950/2011/OFI/VB, ze dne 25. 5. 2011, doplněno dne 1. 6. 2011. Místní poplatek podle čl. 5 Obecně závazné vyhlášky města Vysokého Mýta č. 3/2010, o místních poplatcích, za výše uvedené přístroje v období od 1. 8. 2010 do 31. 12. 2010 nebyl uhrazen. Předmětem místního poplatku jsou podle zákona č. 565/1990 Sb., § 10a odst. 1 o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, a čl. 2 Obecně závazné vyhlášky města Vysokého Mýta č. 3/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Sazba místního poplatku je stanovena Obecně závaznou vyhláškou města Vysokého Mýta č. 3/2010, čl. 5.“

Jak je patrné z citace odůvodnění platebního výměru, správce poplatku pouze poukázal na příslušná ustanovení zákona a OZV s tím, že žalobce nesplnil svou poplatkovou povinnost, proto byl vydán platební výměr, když předmětem poplatku jsou zařízení povolená ministerstvem financí. Správce poplatku neuvedl žádné konkrétní důvody, na základě kterých dospěl k závěru, že je nutné zpoplatnit právě terminály konkretizované ve výroku. Poukázal pouze na splnění ohlašovací povinnosti žalobcem, ten ovšem ohlásil dva různé počty (v září 2010 a v květnu 2011) technických zařízení, z nichž ani jeden nesouhlasí s počtem uvedeným v platebním výměru, navíc ohlásil pouze provozovaná zařízení, ovšem poplatek je vyměřen za zařízení povolená, přičemž není postaveno najisto, zda v průběhu zpoplatněného období počet povolených technických zařízení nekolísá. Městský úřad se ani nijak nevypořádal s různými počty žalobcem ohlášených provozovaných zařízení a podle sdělení ministerstva financí povolených zařízení. Z platebního výměru tak nelze vůbec seznat, na základě jakých podkladů, zjištění a úvah dospěl k závěru, že žalobce je povinen platit místní poplatek právě za terminály konkretizované ve výrokové části platebního výměru. Platební výměr trpí zásadní vadou spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Vzhledem k ust. § 116 odst. 1 daňového řádu, které umožňuje odvolacímu orgánu (v tomto případě žalovanému) o podaném odvolání rozhodnout pouze tak, že buď rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnit, nebo zruší a zastaví řízení, anebo odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí, musel žalovaný i přes tak zásadní vadu platebního výměru o odvolání meritorně rozhodnout. Jinými slovy řečeno, nemohl platební výměr zrušit a vrátit městskému úřadu k dalšímu řízení a novému rozhodnutí, a musel se pokusit vadu odstranit. Žalovaný tak učinil, vyžádal si další podklady rozhodnutí, konkrétně aktuální sdělení ministerstva financí o jiných technických herních zařízeních povolených na území Vysokého Mýta žalobci a jednotlivá rozhodnutí o povolení. Následně žalobci doručil Seznámení s výsledky dokazování, v rámci něhož žalobci sdělil, že dospěl k závěru, že žalobci bylo povoleno provozovat na území Vysokého Mýta zařízení uvedená v příloze, kdy tuto přílohu činilo právě zmíněné sdělení ministerstva financí. Následně pak žalovaný vydal napadené rozhodnutí, jímž platební výměr změnil tak, že vypustil bez náhrady část týkající se zpoplatnění dvou terminálů, neboť dospěl k závěru, že je správná odvolací námitka žalobce, že tyto terminály již povoleny v předmětném období nebyly. Ve zbytku platební výměr potvrdil s tím, že mu „není znám důvod, proč byl poplatek vyměřen pouze za některá zařízení, nemá pravomoc vyměřit místní poplatek místo správce poplatku za zařízení, za která nebyl poplatek vyměřen, tudíž pouze na tuto skutečnost upozorňuje“. Přes veškerou snahu se však i žalovaný dopustil téže vady jako městský úřad. Žalovaný se sice vypořádal perfektně s odvolacími námitkami zahrnujícími

protiústavnost novely zákona o místních poplatcích zákonem č. 183/2010 Sb., nejasnost pojmu „jiné technické herní zařízení“, resp. jeho vyložení v tom směru, že takovým zařízením je celý CLS a tedy nelze zpoplatňovat jednotlivé koncové terminály, ovšem povinnosti odůvodnit výši vyměřeného poplatku zůstal dlužen. Sám žalovaný poukázal na straně 4 svého rozhodnutí na rozdílné informace sdělené žalobcem a obsažené ve spise, ovšem více se takto konstatovanému rozporu nevěnoval, pouze uzavřel, že „považuje za relevantní pro vyměření místního poplatku“ seznam zařízení povolených žalobci na území Vysokého Mýta v období od 1.1.2011 do 31.3.2011 zasláný ministerstvem financí. Takovéto odůvodnění však vzhledem k dalším okolnostem není dostačující. Žalobce ohlásil zcela jiné počty provozovaných zařízení, než uvádí ministerstvo ve svém seznamu povolených zařízení, poukázal na časté nesprávnosti v seznamech ministerstva, namítl duplicitní zpoplatnění čtyř konkrétních zařízení, zdůraznil povinnost platit poplatek jen do data ukončení provozu, přesto žalovaný postavil své rozhodnutí výlučně na seznamu poskytnutém ministerstvem. Takovýto postup soud považuje za nedostačující. Zásadní důvod přitom spatřuje ve skutečnosti, že samo ministerstvo financí v průvodním dopise ze dne 23. 10. 2012 k seznamu žalobci povolených zařízení uvedlo: „Ministerstvo financí upozorňuje, že uvedený seznam má pouze informativní charakter, jelikož v období let 2009 a 2010 docházelo na Ministerstvu financí k převodu databáze jednotlivých povolení k provozování loterií a jiných podobných her do elektronické podoby a nelze tedy zaručit jeho bezchybnost.“ Jestliže tedy samo ministerstvo jím předložený seznam nepovažuje za 100% správný a žalobce uvádí jiný počet zařízení, je třeba postavit najisto, kolik zařízení ve zpoplatňovaném období žalobce skutečně měl na území města Vysoké Mýto povoleno, a to za pomoci dalších důkazů. Ani namítaná duplicita nebyla řádně vypořádána, neboť pouhý odkaz na předmětné sdělení ministerstva s tím, že se nejednalo o dvojí zpoplatnění, když žalobci byla „povolena zařízení s výrobními čísly 10261, 20288, 4630 a 16989 a zároveň s výrobními čísly 10261_MF_141308, 20288_MF_141309, 4630_MF_141306 a 16989_MF_141307, jejichž rozlišení koncovými čísly nebylo správci poplatku v rámci součinnosti s MF sděleno“, nepokládá soud za dostačující a má zato, že tato otázka si vyžaduje větší objasnění. K tomuto závěru soud vedou tyto důvody – u namítaných duplicitně zpoplatněných zařízení se shodují všechny údaje, včetně čísla jedacího příslušného rozhodnutí o povolení ministerstva financí, výrobní číslo ve složené podobě (např. 10261_MF_141308) se u jiných terminálů nevyskytuje. Je pravdou, že žalovaný nashromáždil do spisu i řadu rozhodnutí ministerstva financí o povolení zařízení, ve spise jsou též obsažena oznámení žalobce o zahájení či ukončení provozu některých zařízení, ovšem v napadeném rozhodnutí tyto listiny nejsou vůbec zmíněny či hodnoceny, vyjma obecného konstatování „dle doložených důkazů“ či „s výsledky dokazování“. Bude tedy třeba řádně objasnit poplatkovou povinnost žalobce, tedy postavit najisto, kolik zařízení měl v daném období na území Vysokého Mýta povoleno a jak vysoký místní poplatek je tedy třeba zaplatit. V tomto směru bude třeba vyřešit otázku rozporu mezi žalobcem uváděnými a ministerstvem financí sdělenými počty těchto zařízení, k čemuž by měly sloužit vedle ohlášení žalobce a sdělení ministerstva financí zejména jednotlivá rozhodnutí o povolení těchto zařízení a sdělení o ukončení provozu některých z nich (OZV v čl. 6 odst. 2 váže zánik poplatkové povinnosti na trvalé ukončení provozu technického herního zařízení).

Vzhledem k tomu, že soud dospěl k závěru o vadě řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a způsobující jeho nezákonnost, postupoval podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost. Dále pak využil možnosti dané § 78 odst. 3 s. ř. s. a zrušil též platební výměr městského úřadu, neboť má zato,

že tento platební výměr trpí stejnou vadou a těžiště dokazování, které se v tomto případě ukazuje jako nezbytné, by mělo spočívat v první řadě na správci poplatku. V dalším řízení tedy správce poplatku shromáždí nezbytné důkazní prostředky k objasnění žalobcovy poplatkové povinnosti a po řádném dokazování vydá nový platební výměr, ve kterém zejména uvede, které skutečnosti má za prokázané, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jak věc posoudil po právní stránce (§ 102 odst. 4 daňového řádu).

K jednotlivým žalobním bodům pak soud v zájmu předvídatelnosti soudního rozhodování a právní jistoty účastníků řízení a především s ohledem na skutečnost, že se k níže uvedeným žalobním bodům lze i přes nepřezkoumatelnost platebního výměru a napadeného rozhodnutí žalovaného vyjádřit, neboť tyto směřují k objasnění obecných otázek zpoplatnění jiných technických herních zařízení, bez ohledu na jejich konkrétní počty a tedy i výši místního poplatku, uvádí:

Ad 1.

Námítka žalobce týkající se protiústavnosti části zákona č. 183/2010 Sb., kterou byl novelizován zákon o místních poplatcích, není důvodná. Otázka způsobu přijetí uvedené části zákona již byla vyřešena ÚS nálezem ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/2012, přičemž ÚS dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích, kterou byl poplatek za „jiné technické herní zařízení“ povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. Krajský soud je vázán tímto nálezem ÚS a nemůže se od něj odchýlit (viz rozsudek NSS ze dne 14. 9. 2005, č. j. 2 Afs 180/2004-44), tudíž shledává první žalobní bod nedůvodným.

Ad 2.

Námítku, že zákon o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., je nejasný a nesrozumitelný, neboť pojem „jiné technické herní zařízení“ není nikde definován, že technickým herním zařízením je nutno rozumět celý CLS a nikoliv pouze koncový terminál a že platební výměr byl vydán na základě nesprávné a nezákonné interpretace, vznesl žalobce již v odvolání. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v reakci na tuto námitku uvedl, že pojem „jiné technické herní zařízení“ nepovažuje za neurčitý, a přestože zákon o loteriích tento pojem výslovně nedefinuje, lze z jeho ustanovení dovodit, že „technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů“ jsou technickým herním zařízením. Žalovaný se se žalobcem ztotožnil v tom, že jiné technické herní zařízení musí tvořit funkčně nedělitelný celek, který je schopný realizovat celý herní proces, od začátku až do konce. Ve vztahu k CLS pak za takový funkční celek považoval „každou dále funkčně nedělitelnou část tohoto systému, která je schopna realizovat celý herní proces dle § 1 odst. 1 zákona o loteriích a která se kromě centrální jednotky a koncového terminálu skládá z celé řady dalších dílčích komponent a součástí (místní jednotka, místní komunikační síť, kontrolní terminál atd.) tvořících společně s centrální jednotkou a koncovým terminálem funkčně nedělitelné technické herní zařízení“. Z tohoto pohledu tedy počet jiných technických herních zařízení je roven počtu jednotlivých koncových terminálů, neboť počet těchto terminálů neovlivňuje ani nepodmiňuje realizaci celého herního procesu na jednotlivých koncových terminálech. Předmětem místního poplatku je tudíž každý povolený interaktivní videoloterní terminál, neboť ten je s pomocí dílčích komponent napojen na centrální jednotku a tak je schopen realizovat celý herní proces od počátku až do konce. S výkladem pojmu „jiné technické herní

zařízení“ žalovaným v napadeném rozhodnutí se soud zcela ztotožňuje. Žalovaný dal za pravdu žalobci v tom, že takovým herním zařízením nemůže být interaktivní videoloterní terminál sám o sobě, musí jím být funkčně nedělitelný celek, který je schopen zabezpečit herní proces od samého počátku do konce. Na rozdíl od žalobce však tento celek nespatořoval v CLS s libovolným množstvím koncových terminálů, ale právě v sestavě tvořené jedním terminálem spojeným s centrální jednotkou pomocí dalších komponent jako je kontrolní jednotka, místní jednotka, atp. Každý terminál pak je představitelem jednoho celku a tedy předmětem místního poplatku. Soud tedy dospěl k závěru, že žalobce byl povinen platit místní poplatek za jiná technická herní zařízení povolená ministerstvem financí na území města Vysoké Mýto, přičemž počet těchto zařízení se v případě CLS shoduje s počtem interaktivních videoloterních terminálů žalobci povolených. Takovýto výklad je v souladu se smyslem a účelem zákonné úpravy, když naopak akceptace žalobcova výkladu by založila značnou nerovnost mezi jednotlivými provozovateli jiných technických herních zařízení, konkrétně CLS. Pokud by se totiž jedním poplatkem zpoplatňoval celý tento systém (CLS), jak interpretuje pojem „jiné technické herní zařízení“ ve vztahu k CLS žalobce, byly by stejně vysokým místním poplatkem zatíženi provozovatelé CLS s různými počty koncových terminálů. Tedy stejný poplatek by odváděl jak provozovatel s jedním, tak provozovatel s pěti, deseti, či více koncovými terminály napojenými na tutéž centrální jednotku (patřícími do téhož CLS). Pokud tedy správce poplatku žalobci vyměří místní poplatek podle počtu interaktivních videoloterních terminálů, bude postupovat v souladu se zákonem, konkrétně podle § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích a OZV. Pojem „jiné technické herní zařízení“ není ani nesrozumitelný, ani nejasný, interpretace učiněná správními orgány je správná, žádný z nich přitom netvrdil, jak dovozoval žalobce, že předmětem poplatku je samotný terminál, naopak ve shodě se žalobcem zdůraznily, že tímto předmětem je funkčně nedělitelný celek schopný realizovat celý herní proces, tedy část CLS v podobě centrální jednotka, koncový terminál a další komponenty, jimiž jsou spojeny.

I druhý žalobní bod tedy soud shledal nedůvodným.

Ad 3.

Pokud se týká otázky, kdy se „jiné technické herní zařízení“ stává předmětem místního poplatku, zda již jen povolením jeho provozu, či až jeho uvedením do provozu, správní orgán I. stupně v platebním výměru stručně uvedl, že předmětem místního poplatku jsou jiná technická herní zařízení povolená ministerstvem financí. Oba správní orgány pak vycházely z počtu povolených, nikoliv provozovaných jiných technických herních zařízení. Podle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb.: „Obce mohou vybírat tyto místní poplatky (dále jen "poplatky"): g) poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu15).“ Citované zákonné ustanovení nevzbuzuje podle soudu žádné pochybnosti, resp. umožňuje toliko jediný výklad, a to že předmětem poplatkové povinnosti je každé ministerstvem financí povolené jiné technické herní zařízení, bez ohledu na to, zda je či není provozováno. Pokud by měl obstát výklad žalobce, že totiž předmětem poplatku je až provozované povolené technické herní zařízení, muselo by být zákonné ustanovení formulováno jinak. V uvedené podobě lze slovo „provozovaný“ vztáhnout toliko k výhernímu hracímu přístroji, tedy u jiného technického herního zařízení postačí, aby bylo povoleno ministerstvem financí. Soud si je samozřejmě vědom toho, že ve shodě s ÚS je jazykový výklad pouze prvotním přiblížením se k textu zákona, ovšem pokud je text zákona jasný, srozumitelný a nevzbuzující pochybnosti, výklad jazykový plně postačí. Vzhledem k tomu, že

správná interpretace zákona o místních poplatcích je pouze jediná, výklad předestřený žalobcem je neudržitelný, pak není možné ani aplikovat zásadu v pochybnostech ve prospěch či mírněji. Poplatkovou povinnost – povinnost platit místní poplatek za každé povolené technické herní zařízení (koncový terminál) žalobce měl na základě zákona o místních poplatcích ve spojení s OZV. Nejednalo se tedy o povinnost bez opory v zákoně. Soud tedy i třetí žalobní bod shledal nedůvodným.

Ad 4.

Pokud se týká chybného postupu, kdy žalobce nemohl být vyzván k prokázání určitých skutečností a kdy správce poplatku nemohl postupovat podle pomůcek, v tomto ohledu soud žádné vady neshledal. Jestliže existoval rozpor mezi ohlášením žalobce a sdělením ministerstva financí, byl městský úřad oprávněn vyzvat žalobce k předložení případných rozhodnutí o povolení či ohlášení o ukončení provozu jednotlivých zařízení, tedy k prokázání jím tvrzených skutečností. Poplatková povinnost byla zcela zřejmá ze zákona o místních poplatcích ve spojení s OZV, bylo třeba zjistit pouze, kolik má žalobce na území Vysokého Mýta skutečně povolených jiných technických herních zařízení, jejichž provoz nebyl ukončen. Žalobce v ohlášení uvedl méně povolených zařízení, než vyplynulo ze sdělení ministerstva financí. Své tvrzení nijak, ani přes výzvy městského úřadu, nedoložil, proto městský úřad mohl shromáždit i jiné důkazní prostředky, např. rozhodnutí o povolení či sdělení ministerstva financí o počtu povolených zařízení. Není pravdou, že žalobce nemohl být vyzván k prokázání ukončení platnosti povolení. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu je daňový subjekt povinen prokázat „všechny skutečnosti, které je povinen uvádět...“, nikoliv pouze skutečnosti jím tvrzené. Žalobce přitom byl povinen v rámci své ohlašovací povinnosti uvést „údaje rozhodné pro stanovení výše poplatkové povinnosti“ (§ 14a odst. 1 písm. c) zákona o místních poplatcích), tedy v první řadě počet jemu povolených jiných technických herních zařízení na území města Vysoké Mýto, a k tomuto tvrzení měl i důkazní břemeno. Městský úřad byl oprávněn postupovat podle § 92 daňového řádu, upravujícího proces dokazování, a pokud žalobce nepředložil ani na výzvu žádné důkazní prostředky, zcela oprávněně mohl svůj platební výměr opřít o listiny, které vyžádal od příslušných správních orgánů (sdělení ministerstva financí, jednotlivá rozhodnutí o povolení provozu poskytnutá finančním úřadem). Postup podle pomůcek nebyl městským úřadem aplikován, a pokud toto žalobce v žalobě namítá, mýlí se, nic takového ze správního spisu nevyplývá. Správný výpočet částky místního poplatku pak bude předmětem dalšího řízení před správcem poplatku, případně žalovaným (podá-li žalobce do nového platebního výměru odvolání), neboť právě nedostatek odůvodnění ve vztahu k této otázce byl důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí i platebního výměru soudem – viz odůvodnění výše.

O žalobě rozhodl soud bez nařízeného jednání v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož úspěšný žalobce měl právo na náhradu nákladů řízení důvodně vynaložených. Jedná se o tyto náklady: soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a náklady zastoupení advokátem spočívající v odměně za 2 úkony právní služby po 3.100 Kč za převzetí zastoupení, repliku k vyjádření žalovaného (§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), dvou režijních paušálech po 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a 21% DPH z částky 6.800 Kč, tj. 1.428 Kč, celkem tedy požadoval nahradit náklady ve výši 11.228 Kč. Tuto částku soud shledal jako

důvodně vynaloženou a žalobci ji vůči žalovanému přiznal s tím, že žalovaný je povinen žalobci náhradu nákladů řízení zaplatit do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 27. června 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
V. P.